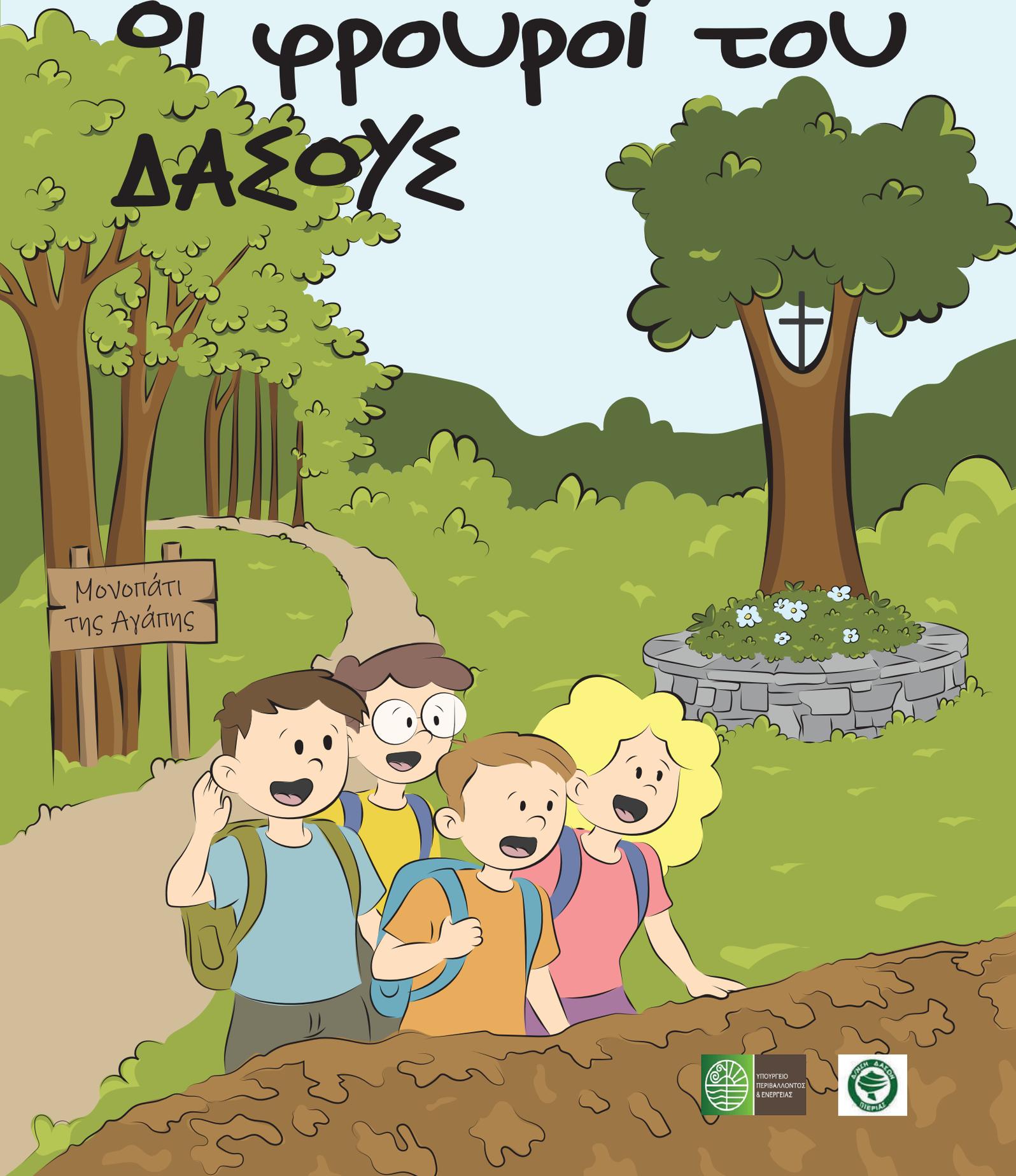

Συγγραφική Ομάδα
Πέτρος Παπαπέτρου,
Κων/νος Γαλνός, Ευαγγελία Αδαμίδου

Επιμέλεια
Νικόλαος Γραίκος

Εικονογράφηση
Στυλιανή Μουτάφη

Οι φρουροί του Δάσους

Οι Φρουροί του Δάσους

Συγγραφική Ομάδα:

Δρ. Πέτρος Παπαπέτρου, Δασολόγος, Προϊστάμενος Δ/νσης Δασών Πιερίας

Κων/νος Γαλινός, Δασολόγος Msc, Δ/νση Δασών Πιερίας

Ευαγγελία Αδαμίδου, Δασοπόνος Msc, Δ/νση Δασών Πιερίας, Υποψήφια Διδάκτορας Τμήματος Δασολογίας και Διαχείρισης Περιβάλλοντος και Φυσικών Πόρων, Δ.Π.Θ.

Επιμέλεια:

Δρ. Νικόλαος Γραίκος, Επόπτης Ποιότητας της Εκπαίδευσης, Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Πιερίας

Εικονογράφηση:

Στυλιανή Μουτάφη, Πτυχιούχος του τμήματος Δασολογίας και Φυσικού Περιβάλλοντος, Α.Π.Θ, τελειόφοιτη της ειδικότητας Γραφιστικής Εντύπου και Ηλεκτρονικών Μέσων

ISBN 978-960-7284-40-2

Copyright κειμένου-εικονογράφησης:
© Δ.ΝΣΗ ΔΑΣΩΝ ΠΙΕΡΙΑΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΗ 2026

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ & ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΑΣΩΝ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΔΑΣΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ Μ-Θ.
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΑΣΩΝ ΠΙΕΡΙΑΣ
Ηπείρου 10, Τ.Κ 60132 Κατερίνη
ddas-pie@eedpmt.yren.gr

Η εκτύπωση του βιβλίου χρηματοδοτήθηκε από την Επιθεώρηση Εφαρμογής Δασικής Πολιτικής Μακεδονίας-Θράκης και το Υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας και πραγματοποιήθηκε στο τυπογραφείο «ΛΑΒΔΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. Ο.Ε.» και διανέμεται δωρεάν.

Οι Φρουροί του Δάσους

Συγγραφική Ομάδα:

Πέτρος Παπαέτρου
Κων/νος Γαληνός
Ευαγγελία Αδαμίδου

Επιμέλεια:

Νικόλαος Γραίκος

Εικονογράφηση:

Στυλιανή Μουτάφη

ΚΑΤΕΡΙΝΗ 2026

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Διεθνής Ημέρα Δασών-21 Μαρτίου 2026

Κάθε δάσος έχει τη δική του φωνή.

Άλλοτε την ακούμε στο θρόισμα των φύλλων, στο κελάηδισμα των πουλιών και στο νερό που κυλά. Κι άλλοτε τη συναντάμε μέσα από μια ιστορία.

Οι «Φρουροί του Δάσους» γεννήθηκαν από την ανάγκη να δώσουμε σε αυτή τη φωνή χώρο να ακουστεί. Να μιλήσει στα παιδιά με τρόπο άμεσο, απλό και ουσιαστικό. Η Διεύθυνση Δασών Πιερίας, σε συνεργασία με την Πρωτοβάθμια και τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση του Νομού, υλοποιεί διαχρονικά δράσεις περιβαλλοντικής ενημέρωσης με στόχο να φέρει τους μαθητές πιο κοντά στη φύση και να καλλιεργήσει στάσεις σεβασμού, ευθύνης και φροντίδας για το φυσικό περιβάλλον.

Η περιβαλλοντική εκπαίδευση δεν περιορίζεται στη μετάδοση γνώσεων. Αφορά τη διαμόρφωση αξιών και τρόπων σκέψης που συνοδεύουν τον άνθρωπο σε όλη του τη ζωή. Από τις μικρές ηλικίες, η ουσιαστική επαφή με το δάσος μπορεί να αποτελέσει το θεμέλιο για τη διαμόρφωση αυριανών πολιτών με περιβαλλοντική συνείδηση.

Στην ιστορία αυτού του κόμικ, τέσσερα παιδιά ξεκινούν μια απλή εκδρομή και καταλήγουν να γίνουν προστάτες. Μέσα από τις εμπειρίες τους αντιλαμβάνονται ότι το δάσος δεν είναι απλώς ένα όμορφο τοπίο, αλλά ένας ζωντανός οργανισμός που χρειάζεται προσοχή και προστασία. Μαθαίνουν πως ο θόρυβος, τα σκουπίδια ή μια απροσεξία μπορούν να προκαλέσουν κίνδυνο, αλλά και ότι η συνεργασία, η ευαισθησία και η υπευθυνότητα μπορούν να αποτρέψουν λάθη και να προσφέρουν λύσεις.

Τα δάση της πατρίδας μας αποτελούν πηγή ζωής, οξυγόνου και φυσικής ομορφιάς. Παράλληλα, στηρίζουν την τοπική κοινωνία, προστατεύουν το έδαφος και τους υδάτινους πόρους, ενισχύουν τον πρωτογενή τομέα και συμβάλλουν ουσιαστικά στη βιώσιμη ανάπτυξη της χώρας μας. Η προστασία τους δεν είναι μόνο περιβαλλοντικό καθήκον· είναι κοινωνική και εθνική ευθύνη.

Με αφορμή την Διεθνή Ημέρα Δασών, ευχόμαστε οι «Φρουροί του Δάσους» να αποτελέσουν έναν μικρό σπόρο ευαισθητοποίησης. Γιατί κάθε παιδί που αγαπά και σέβεται το δάσος σήμερα, γίνεται ο πολίτης που θα το προστατεύσει αύριο.

Με εκτίμηση,
Ο Προϊστάμενος της Διεύθυνσης Δασών Πιερίας
Δρ. Πέτρος Παπαπέτρου

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα μικρό χωριουδάκι, την Άνω Μηλιά Πιερίας, έκαναν διακοπές τέσσερις φίλοι, ο Πέτρος, ο Νίκος, η Ιωάννα και ο Κοσμάς. Όλο το χωριό άκουγε τις φωνές τους κάθε μέρα καθώς μαζεύονταν στην πλατεία του χωριού και έπαιζαν μέχρι να δύσει ο ήλιος. Μια μέρα, όμως, δεν ακούστηκαν οι φωνές τους, αφού οι φίλοι μας αποφάσισαν να επισκεφθούν το δάσος από το μονοπάτι της "αγάπης" που ξεκινούσε μέσα από το χωριό. Εδώ και καιρό ήθελαν να εξερευνησουν μόνοι τους το δάσος, αφού στο σχολείο τους είχαν μιλήσει για το πόσο ωφέλιμο είναι.

Πέτρος

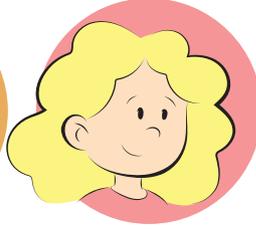
Νίκος

Κοσμάς

Ιωάννα

Μαζεύτηκαν λοιπόν το πρωί στην πλατεία, πήραν από μία τσάντα στην πλάτη τους με όλα τα απαραίτητα (νερό, σνακ, φρούτο), μια γκλίτσα του παππού και ξεκίνησαν να βρουν το μονοπάτι. Ήταν όλοι τόσο χαρούμενοι που θα πήγαιναν μαζί αυτή την εκδρομή.

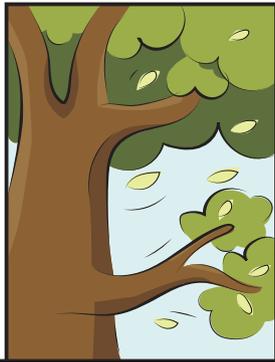
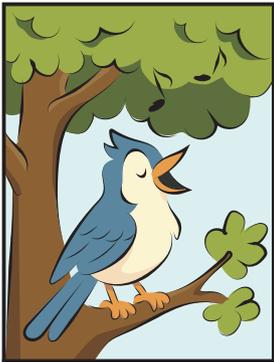

Πρώτος οδηγούσε ο Πέτρος, μιας και είχε ξαναπάει με τους γονείς του. Ακολουθούσε η Ιωάννα, έπειτα ο Νίκος και ο Κοσμάς που ήταν και τα πειραχτήρια της παρέας.

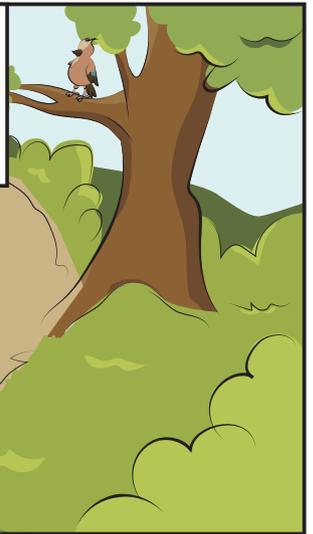
Μόλις έφτασαν στην αρχή του μονοπατιού, ο Πέτρος τους συμβούλεψε να τον ακολουθήσουν για να μην χαθούν και να κοιτάνε που πατάνε για να μην γλιστρήσουν. Μετά από λίγα μέτρα περπατώντας στο πλακόστρωτο μονοπάτι είδαν τον Πέτρο να κοντοστέκεται και να μαζεύει κάτι μικρά κόκκινα μπιλάκια από ένα θάμνο. Τον ρώτησαν τι μαζεύει και τους απάντησε...

Αμέσως τον πλησίασαν και άρχισαν να μαζεύουν και αυτοί. Ο Πέτρος τους είπε ότι μπορούν, εάν θέλουν, να τα φάνε κιάλας ή να μαζέψουν μερικά για αργότερα στην εκδρομή. Κατέβασαν όλοι τις τσάντες τους και άρχισαν να μαζεύουν. Ο Πέτρος έκανε την αρχή και άρχισε να τρώει κιάλας. Τον ακολούθησαν ο Κοσμάς και ο Νίκος, ενώ η Ιωάννα προτίμησε να τα πάει στη γιαγιά της.

Ξαφνικά και ενώ περνούσαν ένα μικρό ρυάκι, είδαν μπροστά τους ένα πουλάκι, μέσα στο μονοπάτι. Σάστισε ο Πέτρος και φώναξε στους υπόλοιπους να σταματήσουν και να θαυμάσουν αυτό το όμορφο πουλάκι. Ήταν μια κίτσα.

Αφού μάζεψαν αρκετά, έδωσε το σήμα για αναχώρηση ο Πέτρος. Άκουγαν συνέχεια το κελάϊδισμα των πουλιών, το θρόισμα των φύλλων. Ήταν πολύ όμορφα. Ήταν όλη η παρέα ευτυχισμένη.

Που πάτε; Ελάτε! Μα φοβηθήκατε ένα τόσο δα πουλάκι;

Καλωσορίσατε!

Εεε...όχι, αλλά μιλάνε τα πουλάκια;

Πάμε να ΦΥΓΟΥΜΕ!

Όταν βρεθούμε σε μεγάλη ανάγκη και βρούμε ανθρώπους που μας αγαπάνε, φυσικά και μιλάμε

Και τι μεγάλη ανάγκη έχεις;

Από πού να αρχίσω και πού να τελειώσω!

Πλησίασαν πιο κοντά στο πουλάκι και αυτό συνέχισε να τους μιλάει.

Αναγκάστηκα να βγω στο μονοπάτι για να βρω βοήθεια από κάποιον περαστικό και ευτυχώς βρεθήκατε εσείς. Δεν νομίζω να θέλετε να μου κάνετε κακό, σωστά;

Όχι βέβαια! Εμείς μια βόλτα βγάκαμε να απολαύσουμε το δάσος που τόσο αγαπάμε.

Λίγο πιο πέρα είχα τη φωλιά μου σ' ένα δέντρο, αλλά τώρα δεν υπάρχει.

Προχθές ήρθε κάποιος και έκοψε το δέντρο. Μήπως τον είδατε, μήπως τον ξέρετε;

Όχι δεν τον ξέρουμε αλλά μπορούμε να πούμε στον δασοφύλακα να τον φάξει.

Και τώρα πού είναι η φωλιά σου;

Έπεσε και δεν μπορώ να την βάλω σε άλλο δέντρο.

Θέλεις να σε βοηθήσουμε εμείς;

Μπορείτε να το κάνετε; Εάν το κάνετε θα σας ξεναγήσω σε ένα κρυφό μονοπάτι που μόνο εμείς τα ζωάκια του δάσους γνωρίζουμε.

ΤΙ ΛΕΤΕ;!!

ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;!

Ο Κοσμάς ανασήκωσε τους ώμους του και συμφώνησε, η Ιωάννα ήταν πιο διστακτική.

Ναι αλλά μην χαθούμε και αργήσουμε.

Όχι, εμπιστευθείτε με και δεν θα χάσετε!

Έτσι λοιπόν, οι φίλοι μας άφησαν πίσω τους το μονοπάτι και άρχισαν να ακολουθούν το πουλάκι αναζητώντας τη φωλιά. Καθώς όμως περνούσαν πάνω από έναν μεγάλο λάκκο, μια άγνωστη φωνή τους έκανε να σταματήσουν...

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΣΩΣΤΕ ΜΕΕΕ

ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ

ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ

Τι ακούγεται;

Πάμε να δούμε.

Είναι ένα ελαφάκι που πιάστηκε σε παγίδα.

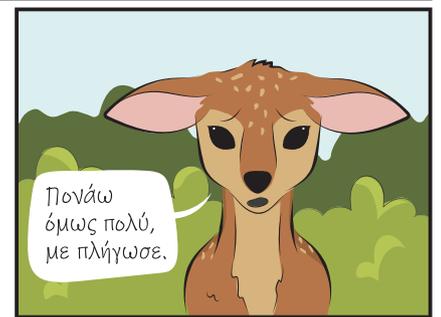
Τρέξτε παιδιά!! Είναι μοναχούλι, πάμε γρήγορα!

Τα παιδιά πλησιάζουν και αντικρίζουν ένα μικρούλι, χαριτωμένο ελαφάκι, που το ποδαράκι του είχε παγιδευτεί σε μια δαγκάνα.

Όλοι τρέχουν να βοηθήσουν. Η Ιωάννα σκύβει πάνω από το ελαφάκι και το χαϊδεύει απαλά, ψιθυρίζοντάς του να μην φοβάται, γιατί σύντομα θα επιστρέψει στους γονείς του. Την ίδια στιγμή, οι υπόλοιποι χρησιμοποιού ένα ξύλο που βρήκαν εκεί κοντά, τραβούν τη δαγκάνα και απελευθερώνουν το πληγωμένο του πόδι.

Ελάτε γρήγορα παιδιά. Αφήστε τα πράγματα και βοηθήστε να το απελευθερώσουμε.

Πονάω όμως πολύ, με πλήγωσε.

Μην ανησυχείς. Έχω φέρει κουτί για πρώτες βοήθειες.

Μπράβο σου Πέτρο, πως δεν το σκέφτηκα;

Μείνε λίγο ακίνητο ελαφάκι, γιατί θα σου βάλω από αυτό το φάρμακο που σουίζει λίγο!

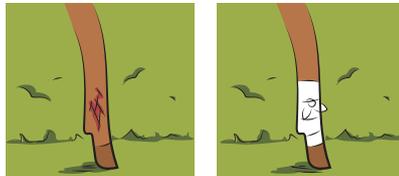

Σας ευχαριστώ! Αχ! δεν ξέρω τι θα γινόμευ αν δεν βρισκόσασταν εσείς εδώ.

Κι έκανε να φύγει...

Ε, πού πας; Έλα να βγάλουμε μια φωτογραφία όλοι μαζί!

Καλά μη νομίζεις, κι εγώ παραλίγο να το ξεχάσω. Ευτυχώς το θυμήθηκε ο μπαμπάς μου και το έβαλε τελευταία στιγμή στην τσάντα. Θυμάμαι, όταν είχαμε πρωτοέρθει με την οικογένειά μου, είχε χτυπήσει η αδερφή μου και μας φάνηκε χρήσιμο.

Τώρα θα είσαι εντάξει γλυκό μου, σε λίγες μέρες θα έχει κλείσει η πληγή.

Είδατε τι κινδύνους έχουμε τελικά εμείς τα ζώακια;

Όντως!

Κάτι όμως, Πέτρο, πρέπει να κάνουμε γι' αυτό, σωστά;

"ΣΩΣΤΑΙ!" συμφώνησαν όλοι με μια φωνή.

Εί! Τι θα γίνει; Θα πάμε για τη φωλιά μου επιτέλους;

ΠΑΜΕΕΕ!!!

Φόρτωσαν τις τσάντες τους οι φίλοι μας και ξεκίνησαν την πορεία τους. Μετά από λίγη ώρα, και ενώ περνούσαν μια γεφυρούλα, είδαν κάτω το ρεματάκι γεμάτο σκουπίδια και κάτι να κουνιέται μέσα σε αυτά.

Πέρασαν τη γεφυρούλα και κατέβηκαν την πλαγιά μέσα από τα σκουπίδια που ήταν πεταμένα σε όλο το ρέμα.

Ανασήκωσε μια σακούλα ο Πέτρος και...τι βλέπουν; Ένας σκαντζόχοιρος είχε πιαστεί σε μια μάζα από σχοινιά και χαρτιά και δεν μπορούσε να κουνήσει.

Καλά πως πιάστηκες εδώ;

Βγήκα να ψάξω για τροφή και μου μύρισε κάτι και χώθηκα. Αλλά που να ήξερα ότι θα μπλεχτώ έτσι; Από χτες το βράδυ προσπάθη να βγω.

Τι γλυκούλι!

Πιάνουν οι φίλοι μας προσεκτικά και βγάλουν σιγά σιγά τα σχοινιά και τα χαρτιά από τη γούνα του. Μέσα σε πέντε λεπτά ο σκαντζόχοιρος ήταν ελεύθερος και πάλι.

Μην ανησυχείς. Να! Θα σου δώσω αυτά. Τα μάζεψα πριν από λίγο. Ελπίζω να σας αρέσουν!

Τι υπέροχα! Θα ξετρελαθούν με τα κράνα τα παιδάκια μου. Είναι τα αγαπημένα τους.

Πάμε να τους τα δώσουμε, τι καθόμαστε;

Πάμε, ελάτε από εδώ.

Και έτσι ξεκίνησαν για τη φωλιά του σκαντζόχοιρου που ήταν λίγα μέτρα πιο πέρα. Αφησαν έξω από τη φωλιά τα κράνα, βγήκαν μια αναμνηστική φωτογραφία και συνέχισαν τον δρόμο τους αφήνοντας τον σκαντζόχοιρο να μαζεύει τη τροφή του στη φωλιά.

Τελικά πόσο απρόσεκτοι γινόμαστε και τι προβλήματα δημιουργούμε εμείς οι άνθρωποι στο δάσος.

Πρέπει να πούμε στους μεγάλους, όταν γυρίζουμε, για όλα αυτά που είδαμε.

Συμφωνώ!

Μήπως καλύτερα να το πούμε στο δασοφύλακα πρώτα, που ξέρει και το δάσος;

Σωστά, Ιωάννα, πολύ καλή σκέψη.

Βλέπετε, λοιπόν; Συμβαίνει ακριβώς το ίδιο και σε εμάς. Και να σας πω και κάτι ακόμη; Αν από ένα λάθος ξεφύγει η φωτιά και καεί το δάσος τότε τι θα απογίνουμε;

Σαν να έχεις δίκιο.

Και εγώ δεν θα ήθελα να έχω τα ζώα πάνω από το κεφάλι μου, ειδικά τις μέλισσες να βουίζουν μέσα στα αυτιά μου.

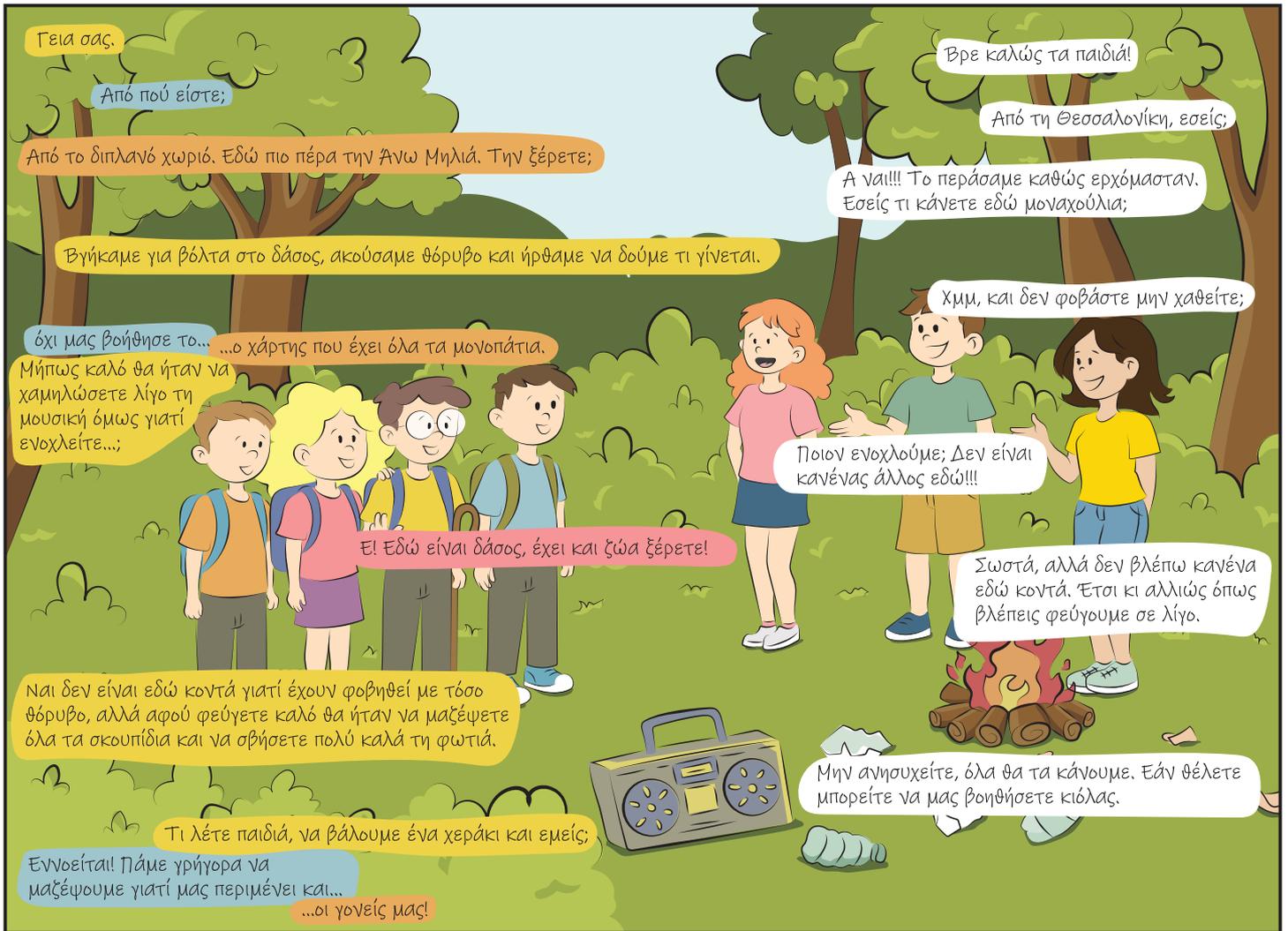
Καλύτερα να πάτε πρώτα να δείτε μην κάνουν κανένα κακό στη φωλιά μπορούμε να πάμε και αργότερα.

Οκ, δείξε μας που είναι και εσύ κρύψου.

Ξεκίνησαν λοιπόν οι φίλοι μας για να δουν από που έρχονται οι φωνές. Σε ένα ξέφωτο είδαν από μακριά μια παρέα από αγόρια και κορίτσια μεγαλύτερης ηλικίας που χόρευαν και τραγουδούσαν. Κάθισαν για λίγο να παρατηρήσουν τις κινήσεις τους και κατάλαβαν ότι σε λίγο η παρέα ήταν έτοιμη να φύγει γιατί μάζευαν τα πράγματά τους.

Γεια σας.

Από πού είστε;

Από το διπλανό χωριό. Εδώ πιο πέρα την Άνω Μηλιά. Την ξέρετε;

Βγήκαμε για βόλτα στο δάσος, ακούσαμε θόρυβο και ήρθαμε να δούμε τι γίνεται.

όχι μας βοήθησε το... ο χάρτης που έχει όλα τα μονοπάτια.

Μήπως καλό θα ήταν να χαμηλώσετε λίγο τη μουσική όμως γιατί ενοχλείτε...;

Ει Εδώ είναι δάσος, έχει και ζώα ξέρετε!

Ναι δεν είναι εδώ κοντά γιατί έχουν φοβηθεί με τόσο θόρυβο, αλλά αφού φεύγετε καλό θα ήταν να μαζέψετε όλα τα σκουπίδια και να σβήσετε πολύ καλά τη φωτιά.

Τι λέτε παιδιά, να βάλουμε ένα χεράκι και εμείς;

Εννοείται! Πάμε γρήγορα να μαζέψουμε γιατί μας περιμένει και...

...οι γονείς μας!

Βρε καλώς τα παιδιά!

Από τη Θεσσαλονίκη, εσείς;

Α ναι!!! Το περάσαμε καθώς ερχόμασταν. Εσείς τι κάνετε εδώ μοναχούλια;

Χμμ, και δεν φοβάστε μην χαθείτε;

Ποιον ενοχλούμε; Δεν είναι κανένας άλλος εδώ!!!

Σωστά, αλλά δεν βλέπω κανένα εδώ κοντά. Έτσι κι αλλιώς όπως βλέπεις φεύγουμε σε λίγο.

Μην ανησυχείτε, όλα θα τα κάνουμε. Εάν θέλετε μπορείτε να μας βοηθήσετε κιόλας.

Μετά από λίγη ώρα και αφού είχαν καθαρίσει τα πάντα, είχαν σβήσει και τη φωτιά, ξεκίνησαν να βρουν το πουλάκι που τους περίμενε.

Τι έγινε; Γιατί αργήσατε;

Βρήκαμε αυτούς που έκαναν τη φασαρία· τους είπαμε να μη ξανακάνουν θόρυβο. Τους βοηθήσαμε να μαζέψουν τα σκουπίδια και να σβήσουν τη φωτιά.

Μπράβο σας, κάτι ήξερα και σας διάλεξα σήμερα για βοηθούς. Πάμε τώρα να βρούμε τη φωλιά μου;

ΦΥΓΑΜΕΕΕΕΕΕ!

Δεν φωνάζουμε βρε, τι είπαμε;

Ωχι! Το ξεχάσαμε.

Και έφυγαν όλοι μαζί για τη φωλιά.

Να κάπου εδώ πιο κάτω πρέπει να είναι.

Απλωθείτε να ψάξουμε καλύτερα.

Ναι αλλά που;

Άρχισαν να ψάχνουν όλοι μαζί το σημείο που τους έδειξε το πουλάκι. Κάποια στιγμή πετάχτηκε ο Κοσμάς και είπε...

Πεινάνε τα μικρά μου!

Να τους δώσουμε κράνα;

Όχι κράνα. Είναι πολύ μικρά ακόμα.

Το βρήκα! Να τους δώσουμε ψιχουλάκια απ' το σάντουιτς.

...και λίγο νερό να βάλουμε.

Ναι, αλλά ποιος θα ανέβει;

Εγώ! Έχω κάνει αναρρίχηση στην Κατερίνη!

Σίγουρα μπορείς;

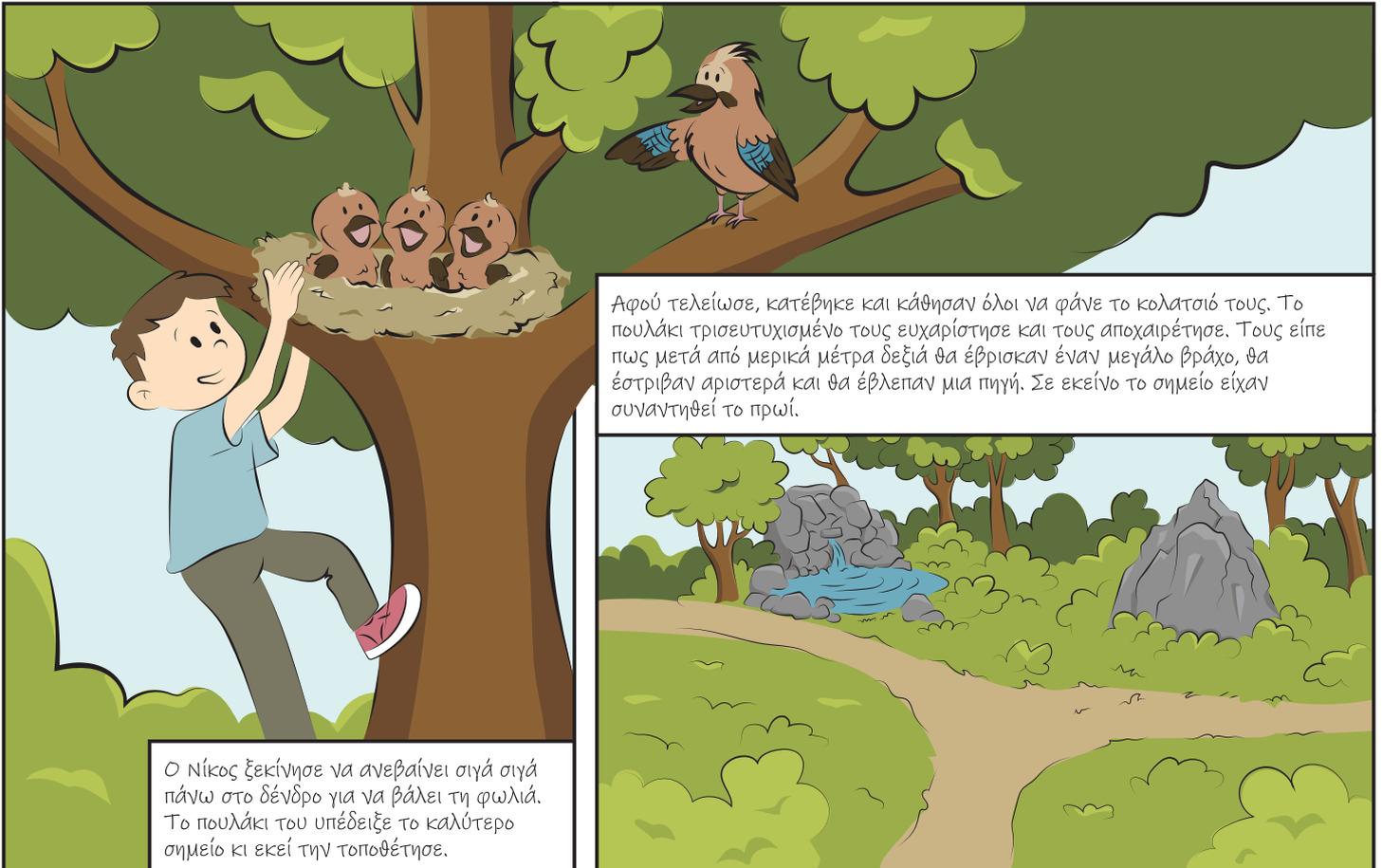
Φυσικά! Έχω ξεκινήσει μαθήματα εδώ και μήνες!

Σίγουρα Νίκο μπορείς; Άλλο αναρρίχηση με σχοινιά και άλλο στα κλαδιά.

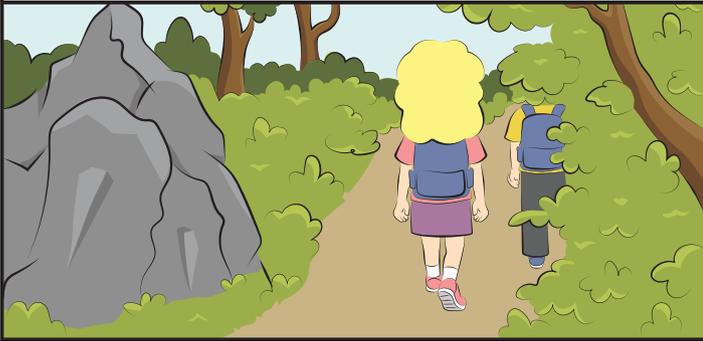
Μπορώ! Θα τα καταφέρω.

Οκ! Εάν συμφωνείτε και οι υπόλοιποι πάμε γιατί έχουμε αργήσει κιόλας.

Και έτσι ξεκίνησαν να βρουν το φουντωτό δένδρο...

Οι φίλοι μας αφού κάθισαν και έφαγαν, πήραν τα πράγματά τους και ξεκίνησαν για τον δρόμο της επιστροφής. Όμως όταν βρήκαν τον βράχο μπερδεύτηκαν και αντί να στρίψουν αριστερά, έφυγαν δεξιά και δεν βρήκαν την πηγή. Περιπατούσαν για πολύ ώρα ώσπου...

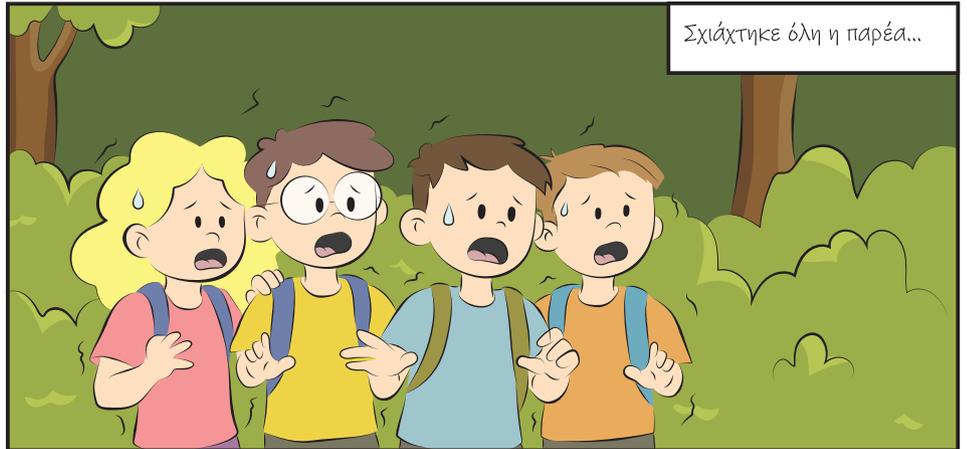

Και;

Τι και; Χάσαμε το δρόμο!!

Και που πάμε τώρα βρε Πέτρο;

Αλλά πριν καν απαντήσει ο Πέτρος, ακούστηκε μια φωνή από πίσω τους.

Πολύ σωστά καλό μου κορίτσι. Με βρήκες! Αυτός είμαι και ήρθα να σας βοηθήσω, γιατί έμαθα από ένα πουλάκι ότι στην περιήγησή σας βοηθήσατε άλλα ζώα και μάθατε πολλά πράγματα.

Πάντα, μικρέ μου φίλε, παρουσιάζομαι σε αυτούς που αγαπούν και βοηθούν το δάσος, αφού είμαι ο προστάτης του. Όποτε λοιπόν με χρειαστείτε, είτε εμένα είτε τα ζωάκια, θα είμαστε δίπλα σας. Λοιπόν, επειδή θα ανησυχούν οι γονείς σας, θα ακολουθήσετε αυτή την ανηφόρα όλο ευθεία, χωρίς να στρίψετε πουθενά, και θα βγείτε στο εκκλησάκι μου. Θα ανάψετε κι ένα κεράκι, αφού είσατε καλά παιδιά, και σύντομα θα τα ξαναπούμε.

Και ξεκίνησαν τη μεγάλη ανηφόρα, αλλά μετά από λίγο γύρισαν να αποχαιρετήσουν τον γέροντα, που όμως είχε ήδη φύγει. Οι φίλοι μας ακολουθώντας τις οδηγίες του γέροντα, βρήκαν τον δρόμο της επιστροφής. Πριν φύγουν, άναψαν ένα κεράκι στο εκκλησάκι του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, προστάτη των δασών, εκεί όπου πριν από 250 χρόνια είχε τοποθετήσει τον σιδερένιο σταυρό στη διχάλα ενός πεύκου, που έχει μείνει αναλλοίωτος μέχρι σήμερα. Μετά από αυτή την περιπέτεια έμαθαν να αγαπούν το δάσος και να το σέβονται. Κατάλαβαν πολύ καλά ότι συχνά οι άνθρωποι το βάζουν σε κίνδυνο, μαζί με τα ζωάκια που το κατοικούν. Έτσι, αποφάσισαν να γίνουν οι "Φρουροί του Δάσους" και να το προστατεύουν, όχι επειδή «έτσι πρέπει», αλλά επειδή ένιωθαν πως αυτό ήταν το σωστό.

